

У шахтарській справі лише так буває

Я народився у 1949 р. у с. Горки Стародорозького району Мінської області. Після закінчення 9-го класу вступив до професійного технічного училища № 57 у м. Міусинську Луганської області, де здобув спеціальність «слюсар» та був відправлений на практику до м. Молодогвардійська. Одружився і вже у 1968 р. мене призвали до армії. У 1970 р. працював учнем ГРОЗ на ш. Талівська № 1 (ш. Горіхівська), після чого здобув спеціальність ГРОЗ і три роки працював помічником комбайнера. У 1973 р. мене нагородили орденом «Знак Пошани», що надало додаткову енергію та впевненості у подальшій праці над собою. У тому ж році мені доручили керувати шахтарською ланкою. Набутий досвід дозволив згодом очолити комсомольсько-молодіжну бригаду ім. Ів. Земнухова. У 1981 р. я вирішив продовжувати своє професійне навчання. Тому у 1981 р. вступив на загальнотехнічний факультет Машинобудівного інституту у м. Краснодон Луганської області. Навчання продовжував без відриву від виробництва і через три роки перевівся на вечірнє відділення Новочеркаського політехнічного інституту у м. Шахти на спеціальність «Розробка корисних копалин» та здобув кваліфікацію гірничого інженера. У 1983 р. я став лауреатом Державної премії УРСР, а у 1984 р. отримав орден Трудового Червоного Прапора. Бригада під моїм керівництвом неодноразово ставала переможцем соціалістичних змагань із видобутку вугілля протягом 15 років. За цей час видобуто понад 17 млн. т вугілля. У 1996 р. мене нагородили орденом «За заслуги» III ст. У ці нелегкі для вугільної галузі роки страйків переді мною та моїми соратниками поставало важке завдання — зберегти життя свого підприємства. Хоч і з малою кількістю робітників, але шахта продовжувала працювати. І все у нас вийшло. Починаючи з 2000 р., галузь поступово стала виходити з кризи. Почалися своєчасні виплати із заробітної плати шахтарям. У 2005 р. за рекомендацією керівництва ВАТ «Краснодонвугілля» мене і членів моєї бригади у кількості 67 осіб направили на ш. Суходільська-Східна для надання допомоги керівництву підприємства у стабілізації роботи. І вперше, за роки свого існування, шахта стала виконувати план із видобутку вугілля. У цьому ж році мені присвоїли звання Героя України.

У шахтарській праці буває лише так: кожен працює не лише для себе, але й заради товаришів. Успіх одного — заслуга всіх, у загальній перемозі — частина кожного. Ніхто й не відповідає лише за самого себе. Життя будь-якого гірника — водночас і його власне життя — неповторне, і частина загальної долі. Праця, що є смертельно небезпечною, покладає особливу відповідальність за життя людей, якими ти керуєш і щодня рушиш до забою. Так і в моєму випадку: я багато років присвятив своїй улюбленій професії і все своє життя веду за собою молодь, пояснюючи, яке це щастя — любити свій шахтарський край. Мене часто запрошують до навчальних закладів нашого міста, щоб розповісти про справу свого життя, дати учням та студентам уявлення про професію шахтаря, про її значущість як для міста, так і для всієї держави, допомогти відчутти складність шахтарської праці.

На Краснодонському факультеті я дуже частий гість. Сьогодні, проходячи коридорами факультету та зазираючи до навчальних аудиторій, я приємно здивований тим, що технічний прогрес не стоїть на місці не лише у вугільній галузі, а й у вищій освіті, і доказом тому є повністю обладнані комп'ютерні класи, аудиторії, лабораторії.

Я й досі у душі вважаю себе студентом.

Я — крафимовець, далівець, член великої родини — Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля.

Виступ перед студентами
Краснодонського факультету
інженерії і менеджменту

ДОРОШКО Михайло Костянтинович

Випускник загальнотехнічного факультету Ворошиловградського машинобудівного інституту, м. Краснодон (1981–1984 рр.)

Герой України.
Нагороджений орденами
Трудового Червоного Прапора,
«Знак Пошани», «За заслуги» III ст.

*...Щоденно вої
Ідуть в забої
Тепла задля,
Але ні крихти
Не дасть без бою
Вона, земля...
(Леся Романчук)*

